

נחל'י נצח

יו"ל ע"י מוסדות ברוסלב / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גליון מס' 714
פרשת פינחס תשפ"א

רמ"ד	שבת צאת	שבת נוספת	הדלקת נרות
21:05	20:30	19:13	ירושלים
21:03	20:33	19:30	תל-אביב
21:07	20:34	19:25	חיפה
21:03	20:30	19:29	באר שבע

דבר ראש הישיבה



עשרים ושנים יום

מה אירע בתקופה שלפני בריאת העולם • איך זה קשור לפגם העיניים • מה מיוחד בחודשים תמוז-אב • מדוע כ"ב הימים מכוונים כנגד כ"ב האותיות • פירוש חדש על הצומות בחודשים אלו • וגם: מה קורה ביום הי"ח של בין המצרים ושל חודש תשרי

שנאמר בפרשה הקודמת (כד, ד): "נופל וגלוי עיניים": זו הקליפה שאדם לא שומר את העיניים שלו בחוץ, הוא נופל כי הוא "גלוי עיניים".

אדם שבלכתו ברחוב עסוק בסוגיה או בתפילה לה' ממילא שומר את העיניים, כי ראשו תפוס ועיניו לא סקרניות לראות הכל. ומי שזוכה לשמור את עיניו יכול לזכות לשמירת המחשבה, וכאשר שומרים את המחשבה יכולים להתגבר לבסוף על כל התאוות.

כתוב בגמרא (ע"ז כ, ב) שמלאך המוות הוא מלא עיניים, ומסבירים בספר"ק שבכל הסתכלות אסורה בורא האדם עין למלאך המוות, ולכן לכל אחד יש מלאך המוות אחר, לפי מה שפגם בעיניו רח"ל.

מובא בתוספות (קידושין פ"א, א'): "ימות הרגל [שיש] קבוצות אנשים ונשים לשמוע הדרשה ונותנין עין זה על זה, וי"א לכך נהגו להתענות לאחר פסח ולאחר סוכות" עכ"ל, דהיינו שהטעם שצריכים להתענות בה"ב אחר ימי הרגלים, הוא מכיון שנותנים עיניהם זה בזה ונפגמו העיניים. ולצערנו כיון שיש נפילה לפגם העיניים גם בחודשי תמוז ואב, צריכים עתה ג"כ להתענות ב"ז בתמוז וט' באב.

הילולת ה"צדיק"

והנה כ"ב ימים של בין המצרים הם כנגד כ"ב אותיות כמוסבר לעיל, ובכל יום מתקנים אות אחרת, וכ"ב ימים שמראש חודש תשרי עד שמחת תורה מכוונים כנגדם כמוסבר במהרש"א (ח"א בכורות ח, ב). מעניין לראות שאחרי שמונה עשרה ימים מימים אלו מגיעים לאות "צ", ובבין המצרים הוא יום ה' אב, הילולת האר"י ז"ל, ובתשרי היום השמונה עשרה הוא י"ח תשרי, יום הילולת רבינו הק", ובכך ניתן לראות את הקשר ביניהם כי שניהם בבחינת נשמה אחת.

ידוע שכל ימים אלו של בין המצרים באו בעקבות מכירת יוסף, שיוסף לא ראה את אביו עשרים ושתיים שנים, וכנגד זה בכ"ב ימים של בין המצרים מתקנים את מכירת יוסף.

במכירת יוסף פגמו בענין של הצדיק, וכיון שכך פגמו בארץ ישראל, ועל כן נגזר ששלושת האומות "הקיני הקניזי והקדמוני" (בראשית טו, יט) שהם כנגד עמון מואב ואדום (רש"י שם) לא ייבשו על ידי עם ישראל, וכנגדם שלושת השבועות של בין המצרים. אמנם לעתיד לבוא ייבשו גם את שלושת האומות הנוספות וכן ימים אלו של בין המצרים יהיה הימים הכי שמחים, ובפרט תשעה באב ייפך ליום טוב במהרה בימינו.

בימים אלו אנו בחודשי תמוז ואב, ובתקופה זו במיוחד צריכים להיזהר מאד שלא לפגום בעיניים ובשמירת המחשבה בעת שהולכים ברחוב, כי עלולים על ידי כך ליפול לבהמיות שהם כלל תאוות העולם הזה. כתוב בפסוק: "רחב לבוא חמת", וניתן לרמז שכאשר שיוצאים ל"רחוב" עלולים ליפול לבחינת "לבוא חמת", רמז לכל החמימות של הסטרא אחרא שתופסת ופוגעת באדם כשהוא נופל לפגם העיניים.

מובא ב"ספר יצירה" שחדש תמוז הוא כנגד הראייה. חודש תמוז הוא כנגד ראובן, וגם זה רומז על תיקון הראיה, "ראובן" אותיות "ראו-ב". ובשער הכוונות כתב האר"י ז"ל: "שתמוז ואב תרין עינין דילה, ולכן נחרב הבית בב' חודשים אלו בסוד "עיני עיני יורדה מים", שחודש אב שהוא עין שמאל, ותמוז הוא עין ימין" עכ"ל.

שבירת העיניים

ימים אלו הם שורש ל"שבירת הכלים" שהיתה עפ"י הקבלה בבריאת העולם, והיא נגרמה ע"י שבירת העיניים. בספר "תקופת השנה" מוסבר, שימי בין המצרים הם 22 יום, והם כנגד כ"ב אותיות התורה. כ"ב ימים אלו מתחילים ב"ז בתמוז שאז נשברו הלוחות, שבשבירתם פרחו האותיות, והוא רמז לשורש שבירת

הכלים, ובשלושת השבועות שהם כ"ב ימים כנגד כ"ב אותיות התורה אנו מקבלים הזדמנות נוספת לתקנם, כי בתחילה יכולנו להיטור בספירת העומר וחג השבועות, "מותן תורה", שזוהו הזמן שבו צריכים להזדקק ולעשות תשובה שלימה, ומכיון שלא זכינו להתקדש כראוי ונפלנו לפגם העיניים, צריכים את שלושת השבועות שהם כ"ב ימים כנגד האותיות שפרחו באווי, ובהם מתקנים פגם העיניים, כי ע"י שמשתכלים באותיות התורה נתקנים פגמי העיניים.

וכן ע"י שיושבים על הארץ בחצות היום, בזמן שברחוב יש פגמי עיניים נוראים יותר מכל השנה כולה, ובזמן שבחינת הכתוב "עיני עיני יורדה מים", מתקנים בזה פגם העיניים.

לכן צריך לצום

ברגע אחד אדם יכול לטמא את עצמו, בפרט כפי מה שהולך היום ברחוב. ראייה אחת לא טובה, מחשבה אחת לא טובה, מטמאה לאדם את המת, וכך אדם שבו ביד הקליפות, נמצא בבית כלא, והוא לא יודע כלל. וזה



בעקבות הנער המתמודד

ב- "אל"ף רבתי", ממש לא יודעים!
כי כל השאלות והקושיות לא משנות לנו לחיים.
אין תפקידנו להתעסק עם הרע כדי להעלים אותו, כי
תפקידנו הוא אך ורק להתמקד בטוב שבילדינו, נזהה
אותו ונשבח אותו ונתפלל לזכות להעצים אותו, כי יש
טוב בכל אדם ובכל מקום.

מעניינים דברי האוהב ישראל מאפטא בפרשת
כי תשא על הפסוק "ויאמר אהרן וגו' ברע הוא".
ה"אפטער רב" שואל, מדוע כתיב "ברע הוא" ולא
כתוב "כי רע הוא"? ותירוצו הינו יסוד חשוב איך
הסתכל על יהודי באשר הוא, והנה לשונו: "כי חלילה
לנו לדבר סרה או איזה לא טוב על עם קדוש זרע
ישראל אשר נשמותיהם חוצבו מתחת כסא כבודו
יתברך וממקום גבוה... ואף אם איזה אדם יחטא
לפעמים אין להאשימו כל כך, כי הביאו לזה מחמת
שלא נזדכך חומרנו ונפשנו... ולדעתי זהו כוונת אהרן
שאמר "כי ברע הוא" היינו שהם עדיין משוקעים
ומעורבים בתוך הרע ולכן נכשלו בחטא זה, אבל מצד
חלקם הטוב בעצם לא היו ראויים
לזה ולא כיוצא בו ח"ו".

ניסו הכל

אם נצליח למצוא כוחות נפש
ולהתאזר בסבלנות, לא להיגרר
אחרי מעשיו העכשוויים אלא
להאמין בנער שעוד יעבור עליו
תהליך טוב, נזכה לראות שהמר
יחפץ לעסיס מתוק. לא עוד
השענות על סמכות ומשמעת, אלא
במרווח ובאוטונומיה נוכל לשרד לו שאנו באמת
מאמינים בולפי העניין שיגיע לחיות חיי תורה מלאים
ומספקים, ונשתמש בימין מקרבת למען השייבם אל
אביהם שבשמים ולקדש שם שמים.

חשוב מאוד להדגיש, שזה לא בא במקום חינוך
רגיל שיש לגשת באופן כללי גם לילד המתמודד,
לחנך דרך משמעת וגבולות, סמכות ומרות ברוך
ובהבנה.

רק מה נעשה, ומדובר כאן באלו שכבר ניסו את
השיטות הרגילות של תוכחה וביקורת מדודה ונחלו
אכזבה וייאוש, ואם היו ממשיכים להתמקח איתם
על כל מיני דיוקים לאורך התפתחות הילד כמובן
שלא היה צפוי לשום שינוי לטוב, ולהיפך: התחושה
היא שאם נמשיך לדרוש ממנו בשיטה הרגילה
הסוף יהיה גרוע ח"ו. אי לכך, השיטה והדרך שהצגנו
מסבירה איך כן ניתן לנסות לגשת, בתקווה שזה
יהיה לתועלת ולזיכוי הדואגים לדעת את אשר יעשו
לחינוך הילדים, להשיב לב אבות על בנים, להצליח
להוציא את נפש הצעירים מהמקום שהם נמצאים
והגיעו שם בכאב רב וצורך.

בהצלחה רבה!

ראשית דברי אביע את רחשי ליבי: בעת
שלקחתי העט ורעדתי לנסות לכתוב
הדרכה והכוונה לזקוקים לעצה ותושייה
מול המתמודדים. אך בכל זאת, אנסה.

ראשית צריך לזכור, שלכל דבר שאדם נפגש
עמו בחייו יש סיבה מן השמים, והרבה פעמים הוא
כדי שהאדם המתמודד יוכל לרכוש תובנות חדשות
לחיים, שבהן יוכל לעלות למקום שהוא צריך להגיע.
אין מצב שמתרחש במקרה, בורא העולם לא
מפגיש אותך עם בעיות לחינם, אלא הכל מושגח,
הכל מחושב ומדוקדק לחלוטין, והכל לטובתנו. אין
טעויות בהשגחה פרטית וכללית, כמו שכתוב בתורה
שיוסף אמר לאחיו: "ועתה, לא אתם שלחתם אותי
הנה כי האלוקים" (בראשית מה, ח). "ואתם חשבתם
עלי רעה, אלוקים חשבה לטובה" (שם נ, כ).

המקום אשר אתה עומד

חשוב מאוד להבין שהכרה
זו היא אחת מהיסודות הצליח
להתמודד; ברגע שהאדם מזהה
ומבין את שורש הדבר וגם מייחס
את כל מה שעובר וקורה לו
להקב"ה - באותה מדה יצליח יותר
טוב להבין את המציאות ולהתמודד
עמה בהצלחה.

נצטט את שהחפץ חיים זצ"ל
היה רגיל לומר ולחזור להתחזקות:
בפרשת שמות (ג, ה) כתוב "המקום
אשר אתה עומד עליו - אדמת
קודש הוא", כלומר גם אם אתה כעת עומד במצב
ובמקום לא טוב לך, דע לך שהכל "קודש הוא", כלומר
שמן השמים ניתנו לך הכוחות שתוכל לעמוד במצב
זה.

גם שלמה המלך ע"ה הוסיף לחייב אותנו לקבל
את החניך גם כשהוא שונה ממה שחשבנו וממש
מאכזב אותנו: "חנוך לנער על פי דרכו", ולאו דווקא
על פי הדרך של אביו.

לא באל"ף רבתי

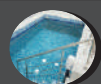
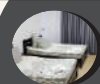
אחרי הדיבורים והיסודות ננסה לשאול מספר
שאלות:

שאלה ראשונה: האם אנו יודעים מה לא תקין
בילדים?

שאלה שנייה: האם אנו מסוגלים להבין מה לא
תקין בנו?

שאלה שלישית: האם קיים אדם היודע לפרט לנו
מה לא תקין בעולם נכון להיום?

התשובה: שאנו לא יודעים! וה"לא" היא





שלשת הטעויות

השם יתברך ברחמי המרובים נתן לנו דרך להבין איה נקודת המכשול, איפה הפואנטה של הבעיה, וזה בנוי משלשה שלבים:

שלב א': נכון, עברת עבירות חמורות, כולך מטומא ומשוקק בטומאת עבודה זרה גילוי עריות ושפיכות דמים על כל אביזריהם, אבל בכל זאת: למה עזבת את תורתך? למה לעזוב לגמרי?

ליהודים שבאותו דור היתה הרגשה [שמזדחלת פעמים רבות גם ללבבותינו אנו...], שאם אנחנו כאלה רעים עדיף לא לפתוח ספר ולא לטמא את התורה שנלמד. וזו טעות איומה! ליבות כולנו בווערים באש לה' למרות כל מה שעברנו, ולא ניתן ליצר לקרר אותם. למה עזבת את תורתך לגמרי? תלמד קצת כל יום, והמאור שבה יחזירך למוטב!

שלב ב': למה לא שמעתם את קולי הזועק מהר סיני כל יום "שובו בנים שובבים"? גם את אתה לא מסוגל להתגבר על היצר ואתה עובר על התורה, לפחות תרצה, תשתוקק, תכסוף! תשמע את תחנוניי אליך!

שלב ג': "ולא הִלְכֵנוּ בָּהּ", את זה הגמרא בנדירים בעצמה מפרשת - "שלא ברכו בתורה תחילה", ורבי נתן מסביר שזאת תחילת ושורש הנפילה: הם לא שמחו בקצת הטוב שהיו צריכים למצוא בעצמם. ברכות התורה הם ברכות של שמחה נפלאה על שבחר בנו מכל העמים, ויהודי דור החורבן לא היו מסוגלים לשמוח בזה; 'הרי ממילא אינני מקיים כמעט את התורה, על מה לשמוח?', ועל זה רבי נתן שואג לך את זעקת רביה'ק: תשמח בנקודה הקטנה של הטוב! על קצת התורה שאתה כן לומד ומקיים - תודה ותשבח ותהלל כל היום, תשמח אתה עד אין קץ.

ואם אתה עושה כן, הרי ה' משיב את שכינתו לציון במהרה לעינינו.

(עפ"י ליקוטי הלכות פריקה וטעינה ד, לה)

בשבוע שעבר הובאה במדור זה גמרא מיוחדת בפליאתה, והוסבר בעיקר החלק השני שלה. לאמיתו של דבר, גם תחילתה לא ברורה בכלל.

הגמרא נמצאת פעמיים בש"ס (נדרים פא, א וב"מ פה, ב) ומספרת שלאחר חורבן הבית הראשון כל האנושות היתה בהלם: מה קרה? בשל מה נחרב הבית? "מי האיש החכם ויבן את זאת, ואשר דבר פי ה' אליו יגדה, על מה אבדה הארץ?".

שאלו את החכמים והנביאים, ואף אחד לא ענה תשובה ברורה.

וזה ממש לא מובן: בשביל מה אנחנו קוראים פעמיים בשנה את פרשיות התוכחה? כדי שנדע מה יקרה אם נעזוב את התורה! בשביל מה הוזהרנו בשירת האזינו מה יקרה באחרית הימים? כדי שהשירה תהיה כעד נאמן לומר שה' התרה מראש מה יארע אם לא נקיים את ציווינו! (דברים יא, כא וברש"י). אז מה הפליאה הגדולה שהתקיימו כל הנבואות?

...

התשובה היא כך: איננו מנסים להקים ועדת חקירה, לדעת את מי להאשים במחדל הנורא שקרה - חורבן בית המקדש ומליוני הרוגים. איננו מחפשים את ראשו של מי לערוף ואיזה שר לפטר בבזיון. "מי אשם" הוא הדבר הכי לא חשוב כרגע; כולנו יודעים שכולנו אשמים, לא צריך לחפש הרבה.

עכשיו צריך לדעת **איך** זה קרה - כדי לדעת מה לעשות שזה לא יקרה שוב, חקירה ממוקדת מטרה "איך מונעים מאסון כזה להישנות", מאיפה התחילה ההתדרדרות הנוראה שהסתיימה בערמות הריסות בהר הבית.

ואת זה אכן שאלו את כולם ואף אחד לא ידע.

עד שפירשה הקדוש ברוך הוא בעצמו: "1. על עֲזָבְכֶם אֶת תּוֹרַתִי אֲשׁוֹר נִתְּנִי לַפְּגִיחַם, 2. וְלֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלִי, 3. וְלֹא הִלְכֵנוּ בָּהּ".

לצעירי הצאן

על שבר בת עמי



ימי בין המצרים הם 22 יום, והם כנגד כ"ב אותיות התורה. כ"ב ימים אלו מתחילים ב"ז בתמוז שאז נשברו הלוחות, שבשברירתם פרחו האותיות, והוא רמז לשורש שבירת הכלים. וע"י שיושבים על הארץ ובוכים בבחינת הכתוב "עיני עיני יורדה מים", מתקנים בזה פגם העיניים

מתוך מאמר ראש הישיבה



כובע השבת של רבי גדליה

41 שנים לפטירת רבי גדליהו אהרן קעניג, מגדולי חסידי ברסלב, שב"ק כ"ג תמוז תשפ"א - תש"ם



סבא מגיע! תראו, הנה הוא שם, מרחוק!".
ילדי המשפחה צהלו בהתרגשות למראה דמותו התמירה של סבם רבי גדליה המתקרבת לביתם כשתיק-יד קטן בידו. ביקור של סבא אינו דבר של מה בכך, שכן סבא גר בירושלים ובקושי מזדמן לבני ברק לבקר את נכדיו. אבל ברוך ה', שמחה שהזדמנה לפתחו הכריחה אתו לבוא בני ברקה, וסבא ניצל את ההזדמנות וקפץ לראות את צאצאיו.

הסבא הגדול נכנס הביתה, וכל בני המשפחה נגשו ביראת כבוד לברכת שלום, כשהקטנים זוכים לצביטת חיבה בלחייהם.

רבי גדליה התיישב על הכסא ונאנח אנחת רווחה. דרך ארוכה עבר בכדי להגיע לכאן, ובאוטובוסים של הימים ההם היה הדבר קשה שבעתים. רבי גדליה עצם את עיניו וביקר על השתיה

בכוונה, ולאחר מכן הוגש לפניו טעימות ממאכלי השבת שהספיקו להכין היום, יום חמישי. בגמררו להשיב את נפשו נתן לכל אחד מן הנכדים את מנת תשומת הלב לה היה זקוק, כשהבנים נדרשים להפגין את ידיעותיהם בלימודיהם והבנות מתגאות במספר פרקי התהלים ודקות ההתבודדות שעלו בידם.

לאחר זמן לא רב נאלץ הסבא להיפרד מבני המשפחה הצוהלים. הוא הגיע לבני ברק על מנת להשתתף בחנוכה, ואם לא יצא עכשיו

עלול הוא להפסידה. בעזרת ה' כאשר תסתיים החתונה יחזור ללון בביתם. היה הוא שמח לחזור לביתו הלילה, אך קו 400 היה חלום רחוק, ומי מדבר על 402... בכדי לנסוע מבני ברק לעיר הקודש עליו לנסוע תחילה לתל אביב ושם לחכות ארוכות עד שהאוטובוס יואיל בטובו לקחתו בנסיעה איטית ירושלימה. מאחר וכן, לא נותרה לו ברירה אלא ללון בבני ברק בליל שישי, כשלמחרת יעשה את הדרך המייגעת לעיר הקודש והמקדש.

בשעת בוקר מוקדמת, לאחר תפילת ותיקין מלאת רגש, נפרד רבי גדליה ממשפחתו האוהבת ונפנה לאוטובוס שיקחהו תל-אביבה.



יעקב (שם בדוי) עמד בתחנה המרכזית כשתי ידיו תחובות בכיסיו. לעומד מרחוק היה נראה כי הוא ממתין סתמי לאוטובוס, אך מי שהתקרב יכל לראות את ידיו הרועדות ופיו המתעוות מידי פעם בעויות של בכי.

לבסוף כשלו רגליו מלעמוד והוא נפנה לשבת באחד הספסלים הפזורים ברחבי התחנה. הוא לא שם לב לדמות המאירה שישבה לפניו בספסל, אבל לאחר כמה דקות מצא את עצמו שופך לפניו את כל ליבו:

"מה אומר לך, האנשים של היום - לא עלינו ולא עליכם. כמה שאתה מטיב להם ונותן את כל הנשמה - אתה מקבל רק תלונות. אני עובד כמו חמור מהבוקר

עד הלילה להביא כסף הביתה, ואשתי נופשת לה בבית עם הילדים, וכשאני מגיע אני מקבל על הראש קיטורים ורטינות בלי גבול, וכשזה נגמר מגיעות ההוראות והציוויים... ומי מדבר על אוכל ראוי לשמו שיוגש לי לשולחן כשאני מגיע... זהו, נמאס לי. ברחתי לכאן ודי. אולי אסע לכמה שבועות לאיזה מקום נידח, שאשתי תנסה לראות איך היא מסתדרת בלעדיי!" סיים בבכי.

הרב קעניג נחרד. איש שיחו סובל נוראות וככל הנראה גם נוות ביתו כך. בשפתיים רכות החל לדבר על ליבו ולחזקו כמיטב המסורת של חסידי ברסלב, ויעקב אט אט החל מתאושש. דמעותיו יבשו לאחר שניגב את לחייו במבוכה, וליבו פרח בקבלת טיפות התחייה שזילף עליו הרב האלמוני.

"דע לך" אמר הרב קעניג בריגשה, "האשה עומדת

במטבח כל היום, ורק מחכה שתחזור הביתה ותאמר לה מילה טובה על הבית, האוכל, על הילדים, על הטיפול. לפעמים היא כעושה דוקא בגלל שהיא רוצה לשמוע ממך את המחמאות וכשהן מתמהמהות מִהגיע היא מתאכזבת. למרות שאתה עייף ומותש אחר יום עבודה, תכנס הביתה על מנת לתת, לא לקבל, וכך תקבל הכי הרבה!".

הרב קעניג גמר להרגיע את יעקב, והרגיש שזה לא הסוף. הוא שאל את יעקב למקום מגוריו, ובבואו החל לדבר גם על לב האשה מדעתו הטהורה של הצדיק האמת, ורק כשהרגיש שדבריו עשו חריש עמוק בלב בני הזוג נפרד מאיתם לשלום.



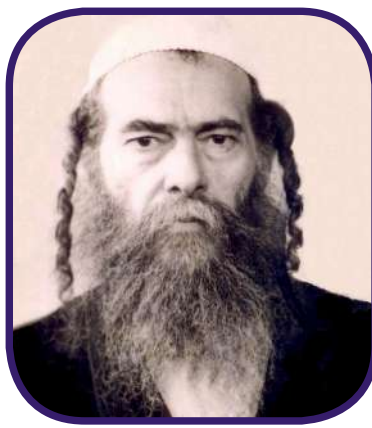
"ראיתי את סבא מהחלון!" בא מוישי לספר לאימו. האם חיכה בסלחנות. בניה כל כך אוהבים את ביקוריו של סבא, שכל אדם שמראהו קצת מזכיר את הסב גורם להתרגשות בקרב הילדים. ברוך ה'...

אך לא עוברות שתי דקות ור' גדליה בכבודו ובעצמו דופק בדת הבית. בני המשפחה לא מבינים: "סבא! הרי יצאת כבר בבוקר לתל אביב להגיע לירושלים! מה הנך עושה כאן?"

ורבי גדליה השיב בפטות: "אכן, הייתי בדרך לאוטובוס, אך מה אעשה ויהודי עצרני בדרך להתייעץ בעניין שלום ביתו המעורער, ובגיננו התעכבת עד עכשיו". ומה תעשה עכשיו סבא" דאגו בני המשפחה, "הרי עוד שעה שבת ואין לך אפילו שטר״מ לחבוש לראשך, הכל נמצא בירושלים!".

במקום תשובה נטל רבי גדליה את כובעו והחזיקו בידיו ברגשת קודש: "רואים הנכם את זה? זה השטר״מ אלו שליו בגדים שהבאתי בהם שלום בין איש לאשתו - אלו בגדי השבת שלי!"

(מקורות: בטאון "ברסלב" 13, ועוד)



דיבורים חמים ביום שישי. רבי גדליה קעניג

להזמנות: **02-6289761** / **052-7679638**

ספרו החדש של הרב ח' שמואל שטון שליט"א

שביל חדש נפתח אל הלב



שאלה:

התעוררתי בבוקר וגיליתי שאין לי מים ליטול ידי. לחכות שיביאו לי או לקום מיד?

ואולי נאמר כן גם לגבי שאלתך, שעדיף לקום מהר וליטול ידים בכיור כדי לא להשהות את הטומאה על הידיים. מאידך, ניתן לומר ששם בכל אופן לא ריוח הרבה, כי בסך הכל הלך יותר מד' אמות אף שלא ברצף, אך בסיפור שלך תרויח שלא תקום כלל ממיטתך לפני נטילת ידים.

ואכן, כתבו הפוסקים (דברי שמואל שם ומאיר עוז שם בשם הגר"ח ק), שבמקרה כזה עדיף שתמתין.

אך יש לכך שני חריגים: א. במקרה שהמים באותו החדר - אל תחכה אלא תסמוך על הפוסקים שכל החדר נחשב כארבע אמות (פסק"ת שם). ב. במקרה שתצטרך לחכות הרבה ותתבטל על-ידי-כך מלימוד תורה - תקום ממיטתך ותיטול ידיך בכיור [ועל' במשנ"ב שם סוף סק"א בשם שו"ע הרב, שגם אם אין לו מים כלל ישפשוף ידיו וילמד כדי לא להתבטל מתורה].

תשובה: אם המים בחדר אחר עדיף שתחכה קצת, אך אם הם באותו החדר עדיף שלא תשאיר את הטומאה על ידיך ותקום מיד.

הרחב דבר: נקדים את המבואר בפוסקים (על' מג"א ס' ד' סק"א) בשם הזהר הקדוש שאסור ללכת 4 אמות לפני נטילת ידים בבוקר, ונאמר על העובר על כך עונשים חמורים (עיי' שם).

ולגבי שאלתך, נפתח בסיפור דומה: יהודי קם בבוקר, ורואה שהמים רחוקים ממנו יותר מארבע אמות, ולפניו שתי אפשרויות: ללכת במהירות וליטול ידיים, או ללכת 3 אמות ולעצור, ועוד 3 אמות ולעצור, וכן הלאה עד שיגיע למקום המים, שכן ריוח שלא הלך 4 אמות ברצף לפני הנטילה.

והנה, בסיפור זה המשנה ברורה מכריע (ס' א סק"א) שעדיף ללכת במהירות וליטול ידים, כדי שהטומאה תשהה על ידיו פחות ככל האפשר [אך עי' פסק"ת שם אות ז שפסק להיפך].

ניצוץ לשבת



מחנך גליון 'ניצוצות', מגזין הלב לכל המשפחה

לפני מלכים יתייצב

דברים בשם כל חברי המשלחת. רבי לוי יצחק לא היה איש של משלחות והשיח המקובל בחצרות החסידים היה לו לזר, ואנו שידענו זאת ציינו בדריכות למשמע דבריו. רבי לוי יצחק פתח ודיבר בהתלהבות גדולה מעניין גודל מעלת ההתבודדות כדברי מוהר"ת (מובא בהקדמה להשתפכות הנפש) על הפסוק "כיושב בסתר לחלות פני מלך", שזה בחי' ההתבודדות של הכהן הגדול, ועל ידי זה נתגלה בושה ויראה גדולה מהשם יתברך, והרחיב בזה הרבה בדבריו.

לצופה מן הצד היה זה לכאורה מחזה קצת מביך ומשונה: לבוא לנשיא העדה החרדית ולדבר עימו על חצות והתבודדות? אנו עמדנו והקשבנו בדומיה, וגם האדמו"ר שמע אותנו ביראת כבוד משך שעה ארוכה.

הפגישה הסתיימה בברכות הדידות ויצאנו לדרךנו. לאחר מכן שמעתי מכמה מקורבים לאדמו"ר וביניהם מה שסיפר רבי גרשון שטמ"ר 'העדה החרדית' לחתנו רבי אברהם יארבלום, כי מכל מבקרי החשובים בארץ הקודש התלהב האדמו"ר מביקורו של רבי לוי יצחק, מהליכותיו ומדיבורי האמת שלו, ואמרו לו שתקופה ארוכה היה מדבר מפגישה זו...

(הרה"ח רבי משה קרמר, מגזין 'ניצוצות' תמוז תשע"ז)



התפעלות מדיבורי האמת. רבי לוי יצחק בנדר

רבי לוי יצחק בנדר (שיום פטירתו חל ביום שישי כ"ב בתמוז) ידוע היה בשיחותיו ואלפי שיעוריו, אך זאת למודעי כי מעולם (!) הוא לא הכין 'שיחה', 'דבור' או 'שמועס'.

פעם שח לוי: "אני מגיע, ומה שהקדוש ברוך הוא שם לי בפה את זה אני מדבר, וכנראה שזה מה שהציבור צריך לשמוע".

בהקשר לזה אני זוכר מעשה שהיה.

היו אלו הימים בהם ביקר האדמו"ר מסאטמר בעל ה'ברך משה' בארץ ישראל. משלחות מכלל בתי האדמו"רים, ובפרט אלו הקשורים עם 'העדה החרדית' שהוא היה נשיאה, עלו לבית מארחו ברחוב, יואל בירושלים. גם חסידי ברסלב, היות והיו קשורים בקשר עמוק עם 'העדה החרדית' ורבניה, היה מן הראוי שישגרו משלחת נכבדה לבית האדמו"ר. על חברי המשלחת נמנו רבי לוי יצחק בנדר, רבי בנימין זאב (וועלוול) חשין, ויבדל"א רבי יעקב מאיר שטר, ואנוכי הקטן. את רבי לוי יצחק ליווה משמשו ר' אברהם ירבלום.

כשהגענו לבית האכסניה הציג רבי בנימין זאב חשין בפני האדמו"ר את רבי לוי יצחק, וביקש ממנו לישא

פתגם השבוע

מצות החינוך שונה בכל ילד, תלויה בידענותיו, הבנתו וחריפותו

מתוך הספר 'פיקודן משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליט"א

נתן בת-בת-שבע ואדל בת-דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת אוקן

להצלחת משפחת שרון

להצלחת משפחת שילר

נסיון נריה
סטודיו טאטע
סטודיו ליצירת יהודית
ניצוץ נרפי | צילום ילדים ומשפחות | מתנות ומזכרות |
tate.odell@gmail.com | 054.844.1858



חצות והתבודדות - זה ברסלב



להיות ברסלב אמיתי. הרב עזיזאן שליט"א בשיחתו למגזין ניצוצות

השבוע חל יום היארצייתו של זקן חסידי ברסלב הרה"ח ר' לוי יצחק בנדר זצוק"ל אשר היה לגדול מעבירי מסורת ברסלב מאומן לארץ הקודש וממקימי החסידות מחדש כאן בארץ ישראל.

בשיחה מיוחדת החודש למגזין 'ניצוצות' סיפר תלמידו ומקורבו הרב רבי עזיזאן שליט"א מחשובי חסידי ברסלב בשכונת בית ישראל בירושלים, על השיחות והדיבורים שזכה לשמוע בשיעוריו הקדושים.

שתי עדים נאמנים

"היו הרבה דברים עליהם דיבר ר' לוי יצחק בשיעוריו" מספר הרב רבי עזיזאן, "כל אחד מהם היה בסיס נוסף לחסידות ברסלב ולמסורת שר' לוי יצחק הביא אתו מאומן, אך שני הדברים העיקריים עליהם דיבר ר' לוי יצחק הרבה מאד, הם חצות והתבודדות.

הוא דיבר על זה בכל שיעור בכל שבוע, כמעט לא הייתה מציאות שהוא לא דיבר על שני הדברים הללו. הוא כל כך החדיר את העניין של חצות והתבודדות עד שאחרי השיעור היינו רצים לשדה, היינו פשוט חייבים להתבודד".

"אני זוכר שפעם ר' לוי יצחק אמר דבר מדהים על דברי רבינו הקדוש שאמר שיש לו כתפיים רחבות ואפשר לסמוך עליו, ר' לוי יצחק הטעים ואמר: רבינו יעזור רק למי שיעשה את מה שרבינו הקדוש אמר לו, ואז יהיה אפשר לסמוך עליו, ואיך רבינו הקדוש ידע אם אתה תלמיד שלו או לא, על פי שני עדים יקום דבר, חצות והתבודדות".

אין תירוץ להפסיד

"ר' לוי יצחק המשיך ואמר: על חצות בן אדם עוד יהיה לו תרוץ, אולי נרדם, נאנס וכו', אבל על התבודדות לא יהיה תרוץ, זה שעה אחת ביום, ואם אי אפשר ללכת לשדה מתבודדים בבית או בבית מדרש, התבודדות זה חלק מהחיים יותר מלאכול ולשתות".

"אני זוכר", מספר הרב עזיזאן ומחייך, "שפעם שאלתי את רבי לוי יצחק אם אני יכול לקחת איתי 'גרעינים' לשדה, בכדי שאוכל ללעוס משהו מידי פעם על מנת לא להירדם, והוא השיב לי: 'תעשה כל מה שיעזור לך, העיקר לא להפסיד שעה התבודדות'. פעם שאלתי מה ללמוד בחצות, הוא אמר לי: תלמד מה שאתה רוצה העיקר לא לישון".

"ר' לוי יצחק היה מסביר לבעלי תשובה איך לעשות התבודדות, הוא היה אומר: 'הולכים לדבר עם השם, רבינו

אמר שישחך את כל ליבו, 'כל ליבו' זה כל מה שהלב מדבר איתך אתה תדבר עם השם, כל מה שהלב אומר לך אתה תעביר את זה להשי"ת, זה מה שהוא היה מחדיר בנו כל יום מחדש. יש לציין כי ר' לוי יצחק עצמו היה עורך שעתיים התבודדות בכל יום, שעה בבית ושעה בכותל".

"באחד הימים הרב בינשטוק אמר לו אחרי תפילת ערבית שלא הספיק לעשות התבודדות, ושאל האם עדיף ללכת לישון ולאחר מכן לערוך שעתיים התבודדות. ר' לוי יצחק אמר לו 'איך אתה יכול ללכת לישון את היום הזה בלי להתבודד?'. הוא החדיר את זה כל כך בנשמה, שאפשר להכיר תלמידים של ר' לוי יצחק לפי הפעמים שהם הפסידו התבודדות בחיים".

תפילה זו תפילה

"עוד למדתי מרבי לוי יצחק שתפילה זאת תפילה. לתפילה מתכוננים, לא באים כבדרך אגב להתפלל. יש סיפור ידוע שפעם אחת הרב בינשטוק היה אמור להעיר אותנו בשעה מסוימת, והוא העיר אותנו רבע שעה מאוחר יותר, ר' לוי יצחק ממש כאב את זה, הוא אמר לו: שניית לי את כל סדר היום, הרי מקווה לוקח לי כן וכך, הדרך כך וכך, התפילה כך וכך, אין דבר כזה לרוץ את התפילה".

"הרי כשהחזן אחז בקדיש לפני 'הודו', ר' לוי יצחק כבר אחז ב'אשרי יושבי ביתך'. פעם רצו להתחיל את התפילה חמש דקות יותר מוקדם שאלו אותו אם זה טוב, הוא שמח מאד מזה באומרו 'כמה שיוסיפו לפני התפילה יותר טוב'..."

מנויים למגזין ניצוצות במספר: 02-623-1218.

הופיע! גליון חודש תמוז

הצטרפו כעת ותקבלו חיים טובים יותר
מתאים לכל בני המשפחה

<p>מיוחד למצטרפים כעת:</p> <p>ב-1 ש' בלבד!</p>	<p>חודש ראשון:</p> <p>ב-9 ש' בלבד!</p>	<p>חודשים ראשונים:</p> <p>ב-28 ש' לחודש בלבד!</p>	<p>מנוי ניל:</p>
---	---	--	-------------------------

02-623-1218

מוקד מנויים





